

det være dommere, som træffer sådanne afgørelser.

Derfor er man nødt til at tage et opgør med den måde, som EF-Domstolen virker på. Jeg synes ikke, det er fair bare at sige: Jamen det er politikerne, som ikke har været gode nok til at præcisere lovgivningen. For i et samarbejde mellem 27 medlemslande spændende fra Bulgarien til Finland over Storbritannien til Portugal kan man ikke, når det kommer til straffeter, eller når det kommer til udlændingspørgsmål eller til arbejdsmarkedsspørgsmål, forvente, at landene er så ens, at de kan blive enige om dybt detaljerede bestemmelser.

Derfor duer det selvsagt ikke, at vi har en domstol, som så på vegne af politikerne, der ikke kan nå til enighed, går ind og laver disse formuleringer. I et sådant samarbejde, der trods alt tilstræber at hvile på de demokratiske Montesquieske forudsætninger, må vi forvente, at man som domstol agerer med en ikkepolitisk, med en ikkeudvidende fortolkningsstil, men derimod med en indskrænkende fortolkningsstil, så man ikke går videre end det, de politiske repræsentanter for de 27 medlemslande kunne blive enige om, men respekterer det minimum, som de nu engang kunne blive enige om.

At man som i Metockdommen går ind og siger, at da politikerne ikke har skrevet, at der – hvad der jo i hvert fald i mine ører er fuldstændig logisk – kræves lovligt ophold i EU, før man kan bruge EU's regler, skal jo ikke føre til, at Domstolen så kan slutte modsætningsvis og sige, at fordi politikerne ikke har skrevet noget om det, gælder det nok ikke, og dermed i al sin visdom eller muligvis mangel på samme altså nu har truffet afgørelse om, at man også som illegal indvandrer i EU kan bruge udlændingereglerne fuldstændig på lige fod med alle legale indvandrere. Det er altså en total ophævelse af hele det princip, som man jo ikke bare i Danmark, men sådan set i alle 27 medlemslande, i alle ordnede retssamfund, naturligvis har, hvor man sonderer mellem folk, der kommer lovligt ind, og folk, der kommer ulovligt ind.

Det, som EF-Domstolen har gjort med den afgørelse, er at sætte lighedstegn mellem det fuldstændig ulige. Dermed har man ikke bare lagt en bombe under udlændingepolitikken, men jo under selve retssamfundet, fordi det er i retssamfundet, man definerer, hvad der er ret, og hvad der er uret, hvem der er lovlig, og hvem der er ulovlig. Hvis der er lighedstegn mellem de to forhold, er der ingen ret, for så er alting ret.

Det er det, som EF-Domstolen har gjort med sin Metockdom, og det er derfor, det her ikke bare er et sekundært, perifert hjørne, som sådan kan skubbes nederst på dagsordenen, men selve grundspørgsmålet om, hvordan vi ønsker at organisere demokratiet i EU. Ønsker vi, at det skal være befolkningerne, eller ønsker vi, at det skal være de særligt udvalgte, dommerne, som har den endelige afgørelse?

Jeg synes også, det er forkert at gøre det her til et spørgsmål om, hvorvidt man skal have en domstol eller ej. Altså, naturligvis skal man have en organisation, som kan træffe afgørelser i forbindelse med tvister. Hvis man ser i Udenrigsministeriets katalog over de for Danmark særlig relevante sager, der i øjeblikket verserer ved EF-Domstolen, er det ofte konkurrencespørgsmål, der bliver behandlet. Jeg mindes, at spillemonopolet har været oppe for nylig, og at spørgsmålet om væddeløbsheste har været oppe. Det er relativt almindelige sager, kan man sige, som man normalt ville kategorisere som af civilretlig karakter og derfor som almindelige juridiske sager, som en domstol selvfølgelig skal tage sig af.

Kl. 14:47

Men de sager, vi her har med at gøre, er det, man kan kalde institutionelle spørgsmål, altså forfatningsmæssige spørgsmål, spørgsmål om, om det skal være Ministerrådet eller Kommissionen, der har initiativretten, spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsmarkedspolitik er et EU-anliggende eller et dansk anliggende, spørgsmålet om, hvorvidt udlændingepolitik hører til her i Folketinget eller til i Europa-Parlamentet. Sådanne spørgsmål skal Domstolen blande sig uden om.

Tidligere nævnte udenrigsministeren Højesteret, som jo ikke ligger ret fjernt fra det her sted, som i sin Tvindsag modsagde Folketinget. Det er jo en helt legitim måde at arbejde på, at man siger, jamen her er Folketinget gået ud over sin kompetence. Men hvad var det Højesteret gjorde? Højesteret gik jo ikke ind og lagde nye præmisser ind i Tvindloven. Nej, den sagde: Tvindloven er ugyldig. Det gør EF-Domstolen ikke. EF-Domstolen går ind og siger: Denne lov er ugyldig, og nu laver vi en ny. Det er der, den væsentlige forskel er imellem de danske domstole og EF-Domstolen. De danske domstole, som jeg forklarede før, har i grundlovens § 64 et klart opdrag. Dommerne har i deres kald alene at rette sig efter loven. De skal følge loven. De skal ikke skabe loven. Men i EF-Domstolen har